

80 let velkomeziříčské házené

Velké Meziříčí 2004

Vypracovala: Radka Jelínková (Dupalová)

II. Historie házené

Koncem 19. a počátkem 20. století se mezi jednotlivými druhy sportu objevila i házená jako nové, dosud neznámé sportovní odvětví. V krátkém časovém rozpětí vznikla házená na čtyřech místech.

Nejdříve to bylo v Dánsku, kde v roce 1898 učitel Holger Nielsen začal hrát házenou na školách a nazval ji haandbold. Její pravidla byla velmi podobná dnešní mezinárodní házené o 7 hráčích.

Druhým místem byla Praha, kde v roce 1905 vznikla nová hra, kterou napřed nazývali cílová, ale brzy přešli k názvu házená. U jejího zrodu byli tři učitelé tělocviku: Karas, Klenka a Křištof. Poslední z nich dal házené sportovní podobu. Křištof také vydal první pravidla házené a založil první ústředí této hry "Svazovou komisi kroužků házené v Praze."

V samých počátcích se hrávala česká házená nejen o 7, ale i o 9 a 11 hráčích. Hrávali ji nejen chlapani, ale i děvčata. Často se hrávala i jako smíšená společenská hra. Z Prahy se rychle rozšířila i do Ruska a do budoucí, dnes už bývalé Jugoslávie.

Do Ruska ji zanesli čeští učitelé tělocviku, které tam na školy povolala carská vláda. Na Balkán se dostala od vysokoškoláků, kteří studovali na vysoké škole v Praze.

Třetím místem, které se považuje za kolébkou házené je Švédsko.

V roce 1907 ji tam začali hrát na námořních školách pod názvem handboll a měla stejná pravidla jako v Dánsku.

Nejmladší házenou je házená, která vznikla v Německu. V roce 1917 berlínští učitelé Heiser a König vyvinuli pro své žákyně hru, jejíž pravidla byla ovlivněna kopanou a nazývali ji torball. Tato hra se hrála dutým koženým míčem. Pohyb s míčem a jakýkoliv boj o míč byl zakázán. V roce 1919 vytvořil Karl Schelenz pravidla, kterými umožnil uvolňování s míčem třemi kroky a boj o míč. Hrálo se na fotbalovém hřišti. Proto zvětšil branku a místo 7 hráčů zařadil do hry hráčů 11. Hru pak nazval handballem.

III. Házená mezi dvěma světovými válkami

Po skončení 1. světové války byla házená trojího druhu: česká házená o 7 hráčích, severská házená také o 7 hráčích a německý handbal o 11 hráčích. Česká házená byla obnovena v Československu již na jaře 1919. Obnovil ji Křištofův žák Trantina v Meteoru Vinohrady. Házenou hrávaly sportovní kluby, samostatné kluby házené, ale i všechny tělocvičné a jiné spolky. Začala ji hrát děvčata, jak o tom svědčí i název ústředí házené „Československý svaz házené a ženských sportů“, založený v roce 1920. Současně ji začali hrát i muži. Československé družstvo žen v letech 1923 - 1934 sehrálo 16 mezistátních utkání, z nich 15 vyhrálo a 1 prohrálo. V české házené byla sehrána i dvě mistrovství světa u příležitosti „Ženských světových her.“ První v roce 1930 v Praze, kde zvítězila ČSR před tehdejší Jugoslávií a Polskem. Druhé se konalo roku 1934 v Londýně, kde hrála jen dvě družstva a ČSR prohrála s Jugoslávií

4:6. Tímto skončila své působení „Mezinárodní federace ženských sportů“ a sporty žen se začaly organizovat se sporty mužů.

Severská házená a německý handball se hned po ukončení 1. světové války začaly hrát také. Severská v halách, německý handball na fotbalových hřištích. Obě hry se provozovaly živelně a neorganizovaně. Přesto se vyznavači těchto her chtěli utkávat i mezinárodně.

V roce 1928 byla vytvořena „Mezinárodní handbalová federace“, čímž byla vytvořena základna k organizovanému provádění mezinárodní házené. Vedení převzali do rukou němečtí pracovníci a tím byla silně podpořena přednost německého handbalu o 11 hráčích. Severská házená se však nedala. Již v roce 1930 - na žádost severských zemí - byla pravidla handbalu o 7 hráčích uznána za mezinárodní. Házená se objevila poprvé na XI. Olympijských hrách v roce 1936, a to o 11 hráčích. V roce 1938 se v Německu konalo 1. mistrovství světa v házené o 7 hráčích. Vítězem tohoto mistrovství se stalo Německo. Mistrovství sice skončilo velkým sportovním úspěchem, ale Evropa už byla na samém počátku hrůzných událostí vyvolaných německým fašismem.

IV. Česká házená za okupace a po osvobození

Potupný Mnichov a rozbití Československa, zavírání do koncentračních táborů, trýznění a popravy. To vše se nevyhnulo ani české házené, ale ta ukázala, že je opravdu česká. Řada pracovníků byla gestapem vězněna nebo popravena. Přestože byly rozpuštěny spolky, kde hrály českou házenou, a byly násilně pozastavovány soutěže, házená neupadla. Byly zakládány nové oddíly a bylo jen málo míst, kde se házená nehrála. Česká házená se stala vlasteneckou. Při hraní házené se mohli Češi scházet v libovolném počtu a sdělovat si zprávy ze zahraničního rozhlasu. Němci nedocenili její sílu, a když chtěli nahradit českou házenou německým handballem, byl už rok 1944.

Ihned po osvobození byla česká házená jedním z prvních sportů, které se začaly provozovat. Soutěže se začaly hrát v srpnu 1945. Velkým problémem bylo zmezinárodnění české házené.

V. Počátky mezinárodní házené v Československu

Po ukončení 2. světové války se česká házená v Čechách a na Moravě rozběhla na plné obrátky. Začaly soutěže, bylo pověřeno celé vedení Českého svazu házené a bez výjimky potvrzeno. Bylo třeba převést českou házenou na mezinárodní pole. Hráči i činovníci se chtěli uplatnit ve sportu i za hranicemi republiky.

Bezprostřední popud k zavedení handbalu v Československu vyšel z účasti českých vysokoškoláků na Akademických hrách ve Francii v roce 1947.

Utkávali se se svými francouzskými kolegy v různých sportovních disciplínách a nakonec se utkali i v handbalu. Utkání skončilo velkým překvapením. ČSR zvítězilo nad Francií 12:5.

Největší zásluhu na zavedení handbalu u nás má profesor Radotinský z Prahy, jeden z účastníků Akademických her.

V roce 1953 se Státní výbor pro tělesnou výchovu a sport rozhodl, že česká házená podle dosavadních pravidel, která vznikla v Čechách, dostane název „česká házená“ a házená podle mezinárodních pravidel jen házená. Od té doby se v České republice hrají dvě podobné hry. V roce 1971 se česká házená přejmenovala na národní házenou.

V 50. a 60. letech patřila Československá mezinárodní házená mezi světovou elitu. Umístění reprezentačních družstev žen a mužů na mezinárodních házenkářských turnajích jsou uvedeny (viz. příloha 1, tabulky č. 1 a 2).

VI. Počátky velkomeziříčské házené - vznik SK Velké Meziříčí

Počátky velkomeziříčské házené se datují od roku 1921. Zakladatelkou, hráčkou a hlavní osobou ženské házené byla paní Fišerová, manželka místního stavitele. Průkopnicemi házené, která se hrávala v sukních, byly kromě paní Fišerové i paní Ptáčková, Kořínková, Braunová, Lodrová, Konečná, Seidlová, Grecová a Zelničková (viz. příloha 7, fotografie č. 1,2).

Prvními soupeřkami byly ženy Čechie Zastávka, Slovan Rosice, Achilles Třebíč a SK Moravské Budějovice.

V roce 1931 - 1932 došlo ke značnému omlazení družstva a vedoucím družstva se stal František Veselý, zaměstnanec městské spořitelny. V této době ženy změnilý úbor a začaly hrát v trenýrkách. Trénovalo se na tržišti, což je nynější fotbalový stadión.

Činnost házené měla stoupající tendenci. Bylo utvořeno i družstvo mužů. Obě družstva byla zvána na sportovní dny v Třebíči a do Polné.

Zajímavé bylo utkání žen v roce 1932 v Polné, kdy v obraně SK Velké Meziříčí nastoupila nejstarší, zkušená, robusní hráčka Kolaříková. Vedoucí domácích si ji při rozcvičování všiml a žádal, aby tato hráčka z bezpečnostních důvodů nehrála. Nakonec se družstva dohodla, že utkání bude řídit domácí vedoucí družstva a naše hráčka nastoupí. Utkání skončilo vítězstvím SK Velké Meziříčí a Kolaříková odehrála zápas bez problémů, aniž by někomu způsobila zranění.

V té době hrály ženy v sestavě: Krausová, Majorová, Kolouchová, Buršíková, Motlová, Koukalová, Trochtová a Kolaříková.

Také SK Velké Meziříčí pořádal pravidelně sportovní hry a v roce 1933 hostil mistra ČSR, muže z Moravské Slávie Brno. V tomto utkání hráli domácí v sestavě: Klapal, Skopalík, Seifert, Plaček, bratři Pánkové a Pávek. Domáci prohráli velkým rozdílem 6:24.

Na podzim 1934 přešel dosavadní vedoucí František Veselý do kopané a vedení házené převzal Eduard Klapal.

Ženy i muži v roce 1935 byli přihlášení do západomoravské župy. V té době oddíl čítal 15 hráček a 14 hráčů. Ženy se opět probojovaly do soutěže o titul mistra Moravy, ve které zvítězily nad mistrem ČSR SK Židenice 5:4, ale byly poraženy od vítěze hanácké župy Sokola Náměšť na Hané. Muži se zúčastnili mistrovství západomoravské župy.

V roce 1936 měl oddíl 19 hráček a 16 hráčů. Bylo založeno i družstvo dorostenek, které hrálo 2. třídu západomoravské župy žen.

Rok 1937 byl pro naše družstva velmi úspěšný. Dorostenky se zúčastnily mistrovství župy. V květnu na turnaji v Borovině získaly ženy 1. místo a vyhrály první pohár v dějinách velkomeziříčské házené. Ve finále zvítězily nad SK Praha Karlín, když před tím zdolaly Brtnici a Borovinu Třebíč (výsledky viz příloha 2, tabulka 3). Turnaje se zúčastnily tyto hráčky: Klapalová, Hradecká, Dufková, Švarcová M., Švarcová C., Koukalová a Fialová.

Muži během roku vyhráli nad Borovinou Třebíč. Ve Znojmě prohráli a Králově Poli. Se Skauty Třebíč remizovali a nad TK Fafejta Třebíč vyhráli (výsledky viz. příloha 3, tabulka 6). Oddíl se během tohoto roku opět rozrostl na 24 hráček a 11 hráčů.

V následující sezóně ženy obsadily v mistrovství župy 2. místo a hrály opět o mistrovství země Moravskoslezské v Náměšti na Hané, kde prohrály 5:1.

Družstvo reálného gymnázia, složené vesměs z hráček SK Velké Meziříčí, s jistotou získalo titul středoškolského mistra ČSR v Praze. Titul vybojovaly hráčky: Pavlišová, Poláková, Dufková, Blechová, Veselá, Fialová, Němcová a Picková. Hráčky Dufková a Fialová byly dokonce pozvány do reprezentačního družstva. Trenérem tohoto úspěšného družstva byl Eduard Klapal.

V roce 1939 se ženy opět umístily na 2. místě v mistrovství Moravy (výsledky viz příloha 2, tabulka 4). Kapitánka našeho družstva sehrála již svůj stý zápas. Dorostenky, jako druhé družstvo žen, vyhrály II. třídu a postoupilo do I. třídy západomoravské župy.

Muži se umístili na 3. místě v I. třídě. Na tomto úspěchu se podíleli: Doležal M. (pozdější brankář kopané ligového družstva Aso Olomouc), Heblich, Pávek, Klapal, Koudela, Nováček, Vetiška, Kalný, Pánek K. a Plaček.

Rok 1940 byl velmi úspěšným pro družstvo žen. To se stalo vítězem západomoravského poháru žen bez ztráty bodu a také mistrem západomoravské župy. Muži a dorostenky se zúčastnili mistrovství v I. třídě.

Zrádné okupaci odpovídal i sportovní život. S každým utkáním se utužovaly vztahy a charaktery jednotlivců a kolektivů. Na utkání jezdila družstva zpravidla vlakem v časných ranních hodinách. Byla to doba příkladné obětavosti hráčů, trenérů a organizátorů.

Dorostenky se staly v roce 1941 vítězem 1. ročníku Červené stuhý západomoravské župy. Hráčky mistrovského družstva žen Dufková H., Švarcová M. a Fialová V. přestoupily do SK Borovina Třebíč.

Ženy jako druhý tým západomoravské župy v roce 1943 postoupily do nově utvořeného 1. ročníku moravské ligy. V prvním ročníku 1943 - 1944, který se hrál v Hranicích, se umístily na 3. místě. Podlehl SK ASO Olomouc 3:0 a v boji o postup do finále útěchy ligovému SK Rokytнице.

Muži hráli ve stejném ročníku 1. třídu, stejně jako dorostenky. Nově založené družstvo dorostenců postoupilo z II. třídy do I. B. třídy. Trenérem dorostenců byl František Skopalík.

I následující rok byl pro všechna naše družstva velice úspěšným. Dorostenky se bez ztráty bodu staly mistrem západomoravské župy. Ženy v konkurenci 10 družstev obsadily 3. příčku v moravské lize. Kromě toho se staly vítězem podzimních her Horácka.

Kapitánka Veselá, útočnice Dolejší, záložnice Blechová a obránkyně Picková sehrály svůj stý zápas za SK Velké Meziříčí.

Muži v tomto roce hráli I. A a dorostenci I. B třídu.

VII. Hřiště v Rudolfově parku

SK Velké Meziříčí se konečně dočkalo svého vlastního hřiště. Hrabě Podstatský, kterému patřil Rudolfův park, se v roce 1945 rozhodl tento pozemek u řeky Radostínky věnovat Sportovnímu klubu. Ten začal v parku budovat hřiště. Práce to byla velice náročná. Park byl zcela porostlý statnými stromy. Hřiště bylo budováno za spolupráce všech členů klubu. Největší zásluhu na výstavbě měli Eduard Klapal, Karel Nyergeš, Jaroslav Navrátil a Pavel Klapal. Na výstavbě se velkou měrou podílel i tehdejší městský národní výbor, který podpořil oddíl finanční pomocí. Odměnou za tvrdou práci při budování byly výborné výsledky všech našich družstev.

V září tohoto roku se na novém hřišti sehrál 2. ročník soutěže žen „O cenu Českomoravské vysočiny“. Turnaje se zúčastnilo 7 družstev - SK Praha - Dejvice, ČSK Hranice, SK Královo Pole, SK Tišnov, SK Hlinsko a SK Sparta Brno.

Vítězem se stalo družstvo Hranic, které obdrželo putovní sošku nazvanou „Vítězství“, kterou již za okupace věnoval klubu akademický sochař Jiří Marek. 2. ročník moravskoslezské ligy se začal hrát na podzim 1945. Naším ženám se v sestavě - Zelníčková, Blechová, Křenová J. a M., Veselá, Dolejší, Bartošová, Kremláčková, Doležalová, Perníčková, Hanzlíková, Černá, Pánková V. a D. podařilo dvakrát zvítězit v ligovém utkání nad mistrem republiky Olomoucí. Muži se umístili na 3. místě Horácké župy. Za největší úspěch dorostenců je považováno 2. místo v 1. ročníku turnaje „Silná dorostenecká čtyřka Horácka“, za účasti SK Jihlava, SK Podklášteří Třebíč a SK Křižanov. Celkem měl oddíl házené v tomto roce 5 družstev. Dvě družstva žen, jedno mužů, jedno dorostenců a jedno dorostenek. Sehráno bylo 43 zápasů, v nichž se vystřídal 21 hráček a 20 hráčů.

VIII. TJ Sokol Velké Meziříčí 1946 - 1951

Na podzim 1946 přešel celý oddíl v rámci sjednocení tělovýchovy do Sokola Velké Meziříčí. Starostou byl profesor Krčmář, náčelníkem Josef Svoboda a za oddíl házené to byl Eduard Klapal.

Ženy se umístily na 2. místě v moravskoslezské lize, muži v divizi obsadili 8. příčku z deseti družstev a dorostenky se staly mistrem Horácké župy.

1948 - 1949 je ročníkem, kdy se velkomeziříčská házená dočkala dvojnásobného úspěchu. Muži i ženy hráli 1. moravskoslezskou ligu. Muži se umístili na 11. místě a sestoupili do oblastního přeboru. Ženy skončily na 4. místě a z nedostatku ligových hráček ukončily svoji několikaletou činnost. Sportovní úspěchy házené žen byly jedinečné v dějinách velkomeziříčského sportu.

V letech 1951 - 1952 došlo ke všeobecné reorganizaci všech sportovních soutěží v ČSR. Dorost se stal dva roky po sobě bez porážky přeborníkem kraje Jihlava. Muži hostili na svém hřišti mistra republiky ATK Praha, se kterým prohráli 3:17. A celý oddíl byl převeden ze Sokola pod TJ Spartak Velké Meziříčí.

Od roku 1956 měl oddíl v soutěžích 2 družstva mužů, družstvo dorostenek, dorostenců a poprvé se objevila i družstva žáků a žákyň. Muži hráli v celostátní soutěži skupiny C, kde obsadili druhé místo a postoupili do 2. ligy. Druhé družstvo mužů vyhrálo krajskou soutěž a postoupilo do krajského přeboru. Dorostenci a dorostenky obsadili druhou příčku v krajském přeboru. I žáci a žákyňe zvítězili v krajském přeboru a vybojovali si účast v přeboru ČSR, kde obě družstva obsadila 3. místo.

Na téměř novém hřišti v Rudolfově parku nebyla stále ještě obnovena tribuna, která už prahla po přestavbě. A tak se na podzim začalo s obnovou, na které bylo odpracováno 800 brigádnických hodin.. V následujícím roce byla stavba dokončena. Celkově se odpracovalo 1272 hodin.

Soutěžní ročník 1959 - 1960 hráli pouze dorostenci a dorostenky. Ty vyhrály přebor kraje Jihlava v sestavě: Pazderová, Švomová, Fišarová, Prudíková, Koukalová, Chalupová a Pospíšilová.

V následujícím ročníku počet družstev stoupl ze dvou na čtyři. Dorostenky i dorostenci získali titul krajského přeborníka pro rok 1960. Dorostenky se po suverénním výkonu v krajském přeboru neprosadily a nepostoupily do finále ČSR. Umístily se jako druhé z pěti družstev. Muži byli zařazeni do I.třídy jihomoravského kraje a hned na podzim postoupili do krajského přeboru, kde hráli v této sestavě: Bednář, Novotný, Trojan, Klapal, Kácal, Rosický, Jarošek, Navrátil, Filip.

Na podzim oddíl také získal do své základny 20 žákyň a 18 žáků. Jejich trenéry byli Pazderová, Novotný a Kácal.

K nově vybudované tribuně měla být přistavěna i klubovna, sklad, místnost pro rozhodčí a sociální zařízení. V červenci 1961 se začalo s výstavbou, na které bylo odpracováno při jejím dokončení 1313 hodin. Na stavbě se podílelo 47 brigádníků ve věku do 25 let.

V soutěžním ročníku 1961 - 1962 se mužům podařilo udržet se v krajském přeboru, který byl rozšířen na 10 družstev. V dorosteneckých družstvech došlo ke značnému omlazení. Dorostenky i dorostenci byli nejmladší v krajském přeboru. Panu Skopalíkovi se podařilo po 12 letech obnovit činnost družstva žen. Opory družstva byly hráčky, které byly v roce 1960 přebornicemi kraje v dorostenecké soutěži.

IX. Mezinárodní házená ve Velkém Meziříčí

V ročníku 1963 - 1964 čítal oddíl šest družstev - muže, ženy, dorostence, dorostenky, žáky a žákyně. Muži získali 3. místo, dorostenci a dorostenky 4. místo v krajském přeboru. V jarní části ukončila všechna družstva úspěšně dlouholetou činnost v české házené. Po 43 letech od založení házené ve Velkém Meziříčí přišla na řadu házená mezinárodní. Po dohodě se závodním výborem Motorpalu byla v roce 1964 Tělovýchovná jednota Spartak nahrazena TJ Motorpal Velké Meziříčí.

Na podzim 1964 přešel celý oddíl na házenou o 7 hráčích, tedy mezinárodní, a byl zařazen do krajských soutěží. Muži se v konkurenci družstev - TJ Znojmo, Slavoj Ivančice, Baník Oslavany, Dukla Jihlava, Obleskovic a Valtice neztratili a umístili se na 4. místě. Dorostenci mezi družstvy Sokolnice, Zastávka, Obleskovic, Újezd, Oslavany, Měnin a Znojmo obsadili 2. místo. Po delší přestávce byl uspořádán turnaj mužů „Memoriál ing. Karla Pánka za účasti 7 družstev. Vítězem se stala Lokomotiva Horní Heršpice.

V roce 1970 bylo družstvo velkomeziříčských mužů ještě účastníkem 1. ligy české házené. Rok 1974 byl významným pro naše dorostence. Pod vedením trenéra Jiřího Jízdného postoupili do krajského přeboru v mezinárodní házené.

V soutěžních ročnících 1974 - 1975 a 1975 - 1976 hrála družstva starších žákyň a dorostenek krajský přebor. Muži v letech 1975 a 1976 sehráli na hřišti v Rudolfově parku družební utkání s družstvem BSG Fortschritt Glauchau. V roce 1979 se na oplátku vydali muži k přátelskému utkání do Glachau, kde zvítězili 15 : 13. V těchto letech býval jednou z hlavních opor mužstva Dimitrij Buďa.

Pozoruhodného úspěchu dosáhly dorostenky oddílu házené TJ Motorpal Velké Meziříčí. Zvítězily v krajském přeboru 1978 - 1979 bez bodové ztráty a získaly právo postupu do dorostenecké ligy. Byl to výsledek poctivé přípravy po tříleté účasti v KP, když v prvním roce družstvo bylo 7., ve druhém roce již 2. a ve třetím roce bylo dosaženo zmíněného úspěchu. V ročníku 1979 - 1980 byla zařazena do dorostenecké ligy tato družstva: Olomouc, Ostrava, Frýdek - Místek, Otrokovice, Tlumačov, Gottwaldov, Kunovice, Karviná a samozřejmě Velké Meziříčí.

Úspěšné družstvo bylo složeno z těchto hráček: Neužilová, Špačková, Tvarůžková, Krejčí, Puzřlová, Kunčarová, Prášková, Müllerová, Tesařová, Navrátilová, Koudelová a Salvetová. Vedoucím družstva byl zkušený Eduard Klapal a trenérem mladý a nadějný ing. Oldřich Komárek (viz. příloha 7, fotografie č.3).

Bohužel nedostatek zkušeností, hráček a také financí způsobil, že se družstvo v soutěži udrželo pouze jeden soutěžní ročník. V následující sezóně se vrátilo do krajského přeboru.

Díky této zkušenosti se začal oddíl více věnovat práci s mládeží, protože při působení ve vyšších soutěžích je třeba mít svou vlastní širokou základnu. Od roku 1980 byl organizován výběr zákyň i žáků již ve třetích třídách 1. základní školy Sokolovská Velké Meziříčí. Při zahájení školní docházky ve čtvrté třídě základní školy již všechny vybrané děti začaly navštěvovat tzv. přípravku. Trenérské práci s mládeží a vedení oddílu se věnovali ing. Oldřich Komárek, ing. Miroslav Trojan, Miroslav Buchta, František Skryja, Ladislav Veleba a zkušený trenér Eduard Klapal.

V letech 1981 - 1982 se družstvo mužů stalo vítězem krajského přeboru II. třídy skupiny B a zajistilo si postup do krajského přeboru I. třídy. V okresní soutěži dorostenců zvítězil Spartak Adamov a našim chlapcům patřila pátá příčka. Ženy, které hrály v krajském přeboru skupiny B obsadily 3. místo.

V následujícím soutěžním ročníku se mužům nepovedlo setrvat v krajském přeboru I. třídy a opět sestoupili do II. třídy. Družstvo žen skončilo na sedmém místě v krajském přeboru, a tým pro nedostatek hráček na několik let ukončilo svoje působení. Družstvu dorostenců se po vítězství v okresní soutěži podařilo postoupit do okresního přeboru.

V soutěžním období 1985 - 86 dosáhl oddíl TJ Motorpal jednoho z nejvýznamnějších úspěchů 80. let. Nově sestavené družstvo starších dorostenek postoupilo po dvouletém působení v krajském přeboru do II. dorostenecké ligy. Postup do druhé nejvyšší soutěže dosáhl tento kolektiv výbornými výsledky v mistrovské soutěži i v následné kvalifikaci. V mistrovské soutěži v tomto ročníku sehrál 20 mistrovských utkání. Ve všech těchto utkáních zvítězil a obsadil tak 1. místo se ziskem 40 bodů a skórem 429:130. S devítibodovou ztrátou se na 2. místě umístilo družstvo BOPO Třebíč, na 3. Baník Tišnov. Družstvo uspělo i v následné dvoukolové kvalifikaci s vítězem druhé skupiny krajského přeboru Jiskrou Otrokovice a zajistilo si tak účast ve II. dorostenecké lize v soutěžích 1986 - 1987.

O postup do 2. ligy dorostenek se zasloužily tyto hráčky: Radka Měšťánková, Zdenka Drápelová, Lenka Navrátilová, Soňa Knoflíčková, Hana Tvarůžková, Jana Puzrlová, Monika Mašková, Marie Valentová, Jana Štípáková, Kateřina Vršková, Marta Milotová, Renata Jašová a Jitka Zemanová. Hned v prvním ročníku působení v lize se umístily na pěkném 3. místě.

Tento vynikající úspěch byl prvním výsledkem několikaleté práce oddílu s mládeží. V těchto letech dívčí složku oddílu tvořila příprava, 2 družstva mladších zákyň, 1 družstvo starších zákyň a družstvo starších dorostenek. Celý kolektiv druhoholigových dorostenek byl složen výhradně z vlastních odchovankyň. Velkou zásluhu na výsledcích družstva měli trenéři žákovských družstev, zvláště ing. Miroslav Trojan, který děvčata trénoval v družstvu starších zákyň.

Základem tohoto úspěchu byl také výborný přístup děvčat k tréninku i zápasům a schopnost většiny hráček obětovat sportu víc než několik hodin ve formě tří tréninků týdně. Děvčata trénovala i individuálně.

Koncem 80. let se začaly objevovat další úspěchy několikaleté práce s mládeží. V červnu 1988 se družstvo mladších žáků zúčastnilo Národního finále ČSR ve Zruči nad Sázavou a stalo se mistrem republiky. Na tomto úspěchu se pod vedením trenérů Antonína Plachetského a Stanislava Rause podíleli tyto hráči: Čermák, Blažek J., Špaček J., Veleba Š., Štěpánek J., Klepač M., Drápela J., Krchňavý T., Červený M., Bradáč J., Raus D., Klíma P., Slabý P., Sedmidubský P., Kučera T., Zahradníček I. a Pól J (viz. příloha 7, fotografie č.4)

Chlapeckou složku v této době už opět Spartaku Velké Meziříčí tvořila příprava, 2 družstva mladších žáků, 1 družstvo starších žáků, 1 družstvo mladších a 1 starších dorostenců a 1 družstvo mužů. Stejně jako u chlapců i dívčí složku tvořila

přípravka, 2 družstva mladších zákyň, 1 starších zákyň a 1 družstvo starších dorostenek. Oddíl v této době neměl družstvo žen.

Soutěže v letech 1988 - 1989 byly pro naše družstva celkem úspěšné. Muži obsadili 10. místo v krajské soutěži. V krajském přeboru staršího dorostu zvítězil Gottwaldov a 2.místo patřilo našim dorostencům. Mladší dorost také v krajském přeboru obsadil 8. místo z deseti. A v druhé lize dorostenek obsadily dívky 3. příčku.

V soutěžním ročníku 1989 - 1990 se družstvo starších zákyň stalo přeborníkem Jihomoravského kraje, když porazilo Jiskru Otrokovice, Veselí nad Moravou a remizovalo s Loko Brnem a postoupilo do turnaje o přeborníka ČR. Tento turnaj se hrál v Železném Brodě za účasti těchto družstev: Jindřichův Hradec, Železný Brod, Plzeň, Zora Olomouc, Mělník, Háje Praha, Most, Spartak Velké Meziříčí. Naše děvčata se po vítězstvích nad Mělníkem, Plzní, Železným Brodem, remízách s Háji Praha a Jindřichovým Hradcem a po porážkách od Mostu a Olomouce umístila na 5. místě v České republice. Z moravských družstev skončily jako druhé za Zorou Olomouc.

Na tomto úspěchu se kromě vynikajícího trenéra ing. Miroslava Trojana a vedoucího družstva Miroslava Jurdy podílela tato děvčata: Dupalová R., Nedopilová I., Votoupalová E., Jurdová E., Slámová Lenka, Slámová Ludmila, Kratochvílová V., Sklenářová O., Jurková M., Doležalová L., Sodomková S., Čermáková M., Nedopilová R., Kučerová J.

X. Sokolská házená na asfaltových hřištích

V Rudolfově parku se od roku 1990 začal budovat zimní stadión. V této době se už opět sokolská házená „přestěhovala“ do sportovního areálu za Světlou. Zde byla vybudována dvě hřiště s asfaltovým povrchem. Oddíl házené se po 45 letech hry na písčitém hřišti dočkal nového hřiště.

V soutěžním ročníku 1990 - 1991 bylo do krajského přeboru přihlášeno nově sestavené družstvo žen. Tým byl sestaven převážně z děvčat, která v předešlém ročníku hrála 2. ligu starších dorostenek. V soutěži 1991 - 1992 se družstvo žen po vítězství v divizi zúčastnilo kvalifikace o postup do 2. ligy. Kvalifikace se konala v červnu 1992 ve Frýdku - Místku. Ženy po jednom vítězství a čtyřech porážkách obsadily 5. místo a i v následujícím ročníku hrály divizi. Kvalifikaci odehrály tyto hráčky: Dupalová R., Střechová S., Puzrllová J., Drdlová S., Tvarůžková H., Mašková M., Indrová J., Havlíčková J., Nedopilová I., Votoupalová E., Slámová L., Konečná M. (výsledky viz. příloha 2, tabulka č.5) .

V soutěžním ročníku 1991 - 1992 si družstvo starších dorostenek vybojovalo postup do 1. ligy.

Přestože byl na jedno asfaltové hřiště zakoupen umělohmotný nisaplastový koberec, musely dorostenky ke každému domácímu utkání zajíždět do tišnovské sportovní haly, kterou si oddíl pronajímá. Podle předpisů se tato soutěž musí hrát v kryté hale. Pro malý počet hráček, z nichž některé právě přešly ze starších zákyň do vyšší kategorie a měly malé herní zkušenosti, se družstvo udrželo v soutěži pouze jeden soutěžní ročník. I když některé zápasy byly vyrovnané, (např. se Slávií Praha, naše děvčata prohrála pouze o tři góly), nepodařilo se jim ani jednou zvítězit. V soutěži získala pouze jeden bod. Bylo to v zápase s Novestou Zlín na domácí půdě, kdy děvčata remizovala 20 : 20.

Družstvo se utkalo s těmito družstvy: Slávia Praha, Veselí nad Moravou, Zora Olomouc, HM Ostrava, Jiskra Otrokovice, Novesta Zlín, Bohemians Praha, Jitka Jindřichův Hradec a Admira Kobylisy.

Sestava prvoligového družstva: Dupalová R., Slámová Lenka, Votoupalová E., Havlíčková J., Kučerová J., Nedopilová I., Nedopilová R., Slámová Ludmila, Javůrková Lenka, Indrová J., Slámová Pavla. Trenéry družstva byli ing. Tvarůžek Stanislav, ing. Komárek Oldřich.

V soutěžním ročníku 1993 - 1994 už všechna družstva hrála svá domácí utkání na hřišti s nissaplastovým kobercem. Pouze družstvo žen, které po reorganizaci soutěže postoupilo do 2. ligy, muselo na svá domácí mistrovská utkání zajíždět do tišnovské sportovní haly, kterou si i nadále oddíl pronajímal.

Mladší a starší žáci v tomto roce hráli divizi, ve které mladší žáci obsadili 5. místo a starší žáci 3. místo. Žáci Nováček a Živčic byli vybráni do širšího kádru pro tým „Olympijské naděje.“ Družstvo starších dorostenců hrálo 2. ligu. Muži hráli 3. ligu. Ženy, stejně jako starší dorostenky, bojovaly o body v 2. lize.

Díky vítězství v oblastní soutěži a v krajském finále jihomoravského kraje si starší žákyně vybojovaly účast na „Přeboru České republiky“, který se konal v Ústí nad Labem. Ani v silné konkurenci družstev se neztratily, i když byly věkově vůbec nejmladším družstvem (výsledky viz. příloha 4, tabulka 7). Celkové šesté místo vyniká o to více, že z týmů Moravy byla děvčata druhá.

Na úspěšné reprezentaci jak Sokola, tak i města se podílely tyto hráčky: Špačková, Šidlová, Štěpánková, Chlubnová, Chmelíčková, Simajchlová, Rojková, Kravalová, Konečná, Plachetská, Vítečková, Bürková, Vidláková a Buková.

Šidlová se s počtem 23 nastřílených branek stala třetí nejlepší střelkyní turnaje.

Výpravu vedli trenéři: ing. Komárek a ing. Tvarůžek.

Mladší žákyně se po vítězství v krajském finále nad Židlochovicemi probodovaly do národního finále „Novinářský kalamář“, které se hrálo v Plzni. Celkové pořadí turnaje: 1. Zlín, 2. TJ Sokol Velké Meziříčí, 3. Protivín, 4. Pardubice, 5. TJ Rozvoj Plzeň, 6. Rožmitál, 7. Bílina, 8. Kopřivnice (výsledky viz. příloha 4, tabulky 8 a 9).

Výborný výkon zde podala brankářka Bürková, která byla vyhlášena nejlepší brankářkou národního finále. Zvláštní ocenění patří kapitánce Jaroslavě Chlubnové, která byla nejlepší střelkyní družstva.

V roce 1994 se začalo díky pochopení zástupců Městského úřadu ve Velkém Meziříčí s přestavbou části mateřské školy, která se nachází v blízkosti házenkářských hřišť, na nová sociální zařízení pro šest družstev.

Pozitivní stránkou práce celého oddílu házené byla i v tomto roce práce s mládeží. Začátkem kalendářního roku 1994 byly uskutečněny výběry žáků a žákyň čtvrtých tříd ZŠ Sokolovské Velké Meziříčí a ZŠ Oslavické Velké Meziříčí do přípravy házené. Z vybraného počtu žáků se během půlroční práce podařilo vychovat 31 hráčů pro podzimní soutěže.

XI. Sportovní hala TJ Sokol Velké Meziříčí

V soutěžním ročníku 1994 - 1995 hráli mladší žáci pod vedením Stanislava Rause i starší žáci s trenérem Miroslavem Buchtou divizi. Mladší a starší žákyně hrály oblastní přebor, ve kterém se mladším děvčatům povedlo zvítězit. Po vítězství v oblastním finále se děvčata zúčastnila přeborů republiky, kde obsadila šesté místo. Trenéry mladších žákyň byli ing. Ladislav Pelikán a ing. Vincenc Závíška. Vedoucí družstva starších žákyň byli ing. Miroslav Trojan a Silvie Drdlová.

Starší dorostenci obsadili v 2. lize poslední příčku a sestoupili do krajské divize. Trenér Vaverka měl v tomto soutěžním ročníku k dispozici 19 hráčů. Ani mužům se moc nedařilo. V konečném zúčtování jim patřila jedenáctá příčka v 3. lize a stejně jako dorostenci sestoupili do krajské divize. Trenéři František Skryja a

Ladislav Veleba vystřídal v utkáních 17 hráčů. Celá soutěž byla doprovázena velkým výskytem hostujících hráčů z vyšších soutěží. Pouze tři družstva, včetně našeho, odehrála soutěž bez hostujících hráčů.

Starší žákyně již řadu let pod vedením trenéra ing. Trojana patřily ve své kategorii k přebornicím Jihomoravského kraje a úspěšně se zúčastnily „Přeborů republiky“. Právě díky tomu bylo nově přihlášeno do soutěžního ročníku 1994 - 1995 družstvo mladších dorostenek. Družstvo hrálo krajskou divizi společnou pro mladší a starší dorostenky. Po čtrnácti vítězstvích, jedné remíze a jedné prohře bez problémů postoupilo do 1. ligy mladších dorostenek. V celku se vystřídaly 3 brankářky a 14 hráček. Trenérem byl ing. Oldřich Komárek.

Pro ženy byl velkým handicapem fakt, že družstvo ve srovnání s ostatními trénovalo v tělocvičně a mistrovská utkání muselo hrát v tišnovské sportovní hale. Dalším problémem byl nedostatek hráček. Rozpad družstva starších dorostenek způsobil, že nebylo možno družstvo žen doplnit. Přestože hráčky utvořily velmi dobrý kolektiv a na domácích hřištích podávaly velmi dobré výkony, patřila jim až sedmá příčka v 2. lize. V týmu se vystřídalo 13 hráček.

V prosinci 1995 se začalo s výstavbou sportovní haly na spodním asfaltovém hřišti. Ta byla dokončena na podzim roku 1996. Deset soutěžních družstev odehrálo svá utkání na nisaplastovém povrchu, který byl přesunut z venkovního hřiště. Hala byla vystavěna díky mravenčí práci ing. Stanislava Tvarůžka, poděkování patří tehdejšímu starostovi města Velkého Meziříčí panu Václavu Štípkovi, rozhodující finanční prostředky poskytly firmy Building Centrum, Draka Kabely a Kablo Elektro. Hala byla a je pro oddíl velkým přínosem. Do té doby neměl oddíl v zimních měsících jinou možnost tréninků než v pronajatých tělocvičnách základních škol, z nichž žádná neodpovídala rozměrům házenkářského hřiště.

V ročníku 1995 - 1996 se družstva mladších zákyň A a starších zákyň po vítězství ve Sdruženém okresní přeboru probjovala do krajského finále, které se hrálo v Dukovanech. Naše mladší děvčata se umístila na posledním, 4. místě. Vítězem se stalo družstvo domácích. Ani starším zákyňím se nepodařilo v tomto krajském finále zvítězit. Porážkou od domácích a vítězstvím nad Orlem Hrušovany si zajistily druhé místo. I v této kategorii zvítězily domácí hráčky a postoupily do finále ČR. Trenérem starších zákyň byl ing. Trojan.

Ve stejném ročníku se mladší žáci pod vedením trenéra St. Rause dostali do čela tabulky krajské divize, což jim umožnilo zúčastnit se finálového turnaje o „Přeborníka ČR“ v Jičíně. Zde obsadili celkové 6. místo (výsledky - viz. příloha 5, tabulka 10). S počtem 32 nastřílených branek byl jako 5. nejlepší střelec turnaje L. Šidlo, v hodnocení brankářů obsadil 3. místo D. Kučera.

Družstvo starších žáků pod vedením trenéra M Buchty obsadilo celkové 4. místo v tabulce krajské divize. Nejlepším střelcem družstva se stal Radek Holý s 86 brankami, nejužitečnějším hráčem byl L. Šidlo.

Muži se v divizní soutěži umístili na 2. místě se ztrátou jednoho bodu na první družstvo Tišnova. K nejplatnějším hráčům družstva patřil D. Raus, P. Blažek, Š. Veleba. Trenéry byli L. Veleba a hrající trenér F. Skryja.

Po roční přestávce se **v soutěžním ročníku 1996 - 1997** podařilo družstvu mladších zákyň opět vybojovat účast v závěrečném turnaji o „Přeborníka ČR“, který pořádal oddíl Baník Most. V oblastním finále nenašla děvčata přemožitele, a tak po zásluze reprezentovala město Velké Meziříčí a oddíl házené Sokola. Přeboru se zúčastnilo 8 družstev. Náš tým se v konkurenci ligových základen takových celků jako Milo Olomouc, Jindřichův Hradec, Praha - Háje, Plzeň neztratil, i když obsadil až 7. místo. (výsledky - viz příloha 5, tabulka 11).

O výbornou reprezentaci se zasloužily tyto hráčky: Sýkorová, Jedličková, Pelánková, Hrůzová, Jungová, Trojanová, Pospíšilová, Budková, Jahodová, Kňourková, Matoušková, Štěpánková, Vodičková a trenéři ing. Závaška V. a Stoklasa D.

Mladší a starší žáci obsadili shodně třetí místa v divizi. Nejlepším střelcem mladších byl Jan Trčka (81 branek) a starších Ladislav Šidlo (125 branek). Mladší dorostenky se umístily v 1. lize na 6. místě z devíti účastníků. Nejlepší střelkyní byla Šidlová Jitka (99 branek). Starší dorostenci se v divizi umístili na 5. místě a jejich nejlepším střelcem byl Tomáš Chlubna (59 gólů).

Družstvo žen obsadilo ve 2. lize poslední místo. Po skončení soutěží došlo k reorganizaci na extraligu, 1. ligu a náš tým byl zařazen do 2. moravské ligy za účasti osmi celků. Nejlepší střelkyní byla Drdlová Silvie (101 gólů). Svoje první utkání v nové hale sehrály ženy 23. listopadu 1997 proti Kovoně Karviné. Bohužel se jim v tomto utkání příliš nedařilo a podlehly soupeřkám 15 : 19. Muži se umístili v divizi na druhém místě a v nadcházejícím ročníku si chtěli vybojovat postup do 3. ligy. Nejlepší střelec družstva mužů byl Daniel Raus (101 gólů). V lednu 1998 si družstvo žen v základním kole Českého poháru vybojovalo postup do druhého kola. Náš tým obsadil druhé místo za družstvem Kunovic, které bylo účastníkem 1. ligy. Tento turnaj byl sehrán ve sportovní hale TJ JE Dukovany.

Druhé kolo bylo sehráno v hale TJ Sokol Velké Meziříčí za účasti těchto družstev: Otrokovice - 1. liga, Kunovice - 1. liga, Bohunice - 2. liga a TJ Sokol Velké Meziříčí - 2. liga. Vítězem se stalo družstvo Otrokovic.

I v tomto soutěžním ročníku si mladší žákyně vybojovaly účast na mistrovství České republiky, které se konalo v Písku. Náš tým po vítězství nad Sokolem Poruba obhájil loňskou sedmou pozici z Mostu. Oporou našeho týmu byla kapitánka Jedličková a brankářka Sýkorová.

Z úspěchů mládežnických družstev je patrné, že práce s mládeží a výchova nových házenkářů patří k prioritám oddílu.

V sezóně 1997 - 1998 hrála divizní soutěž čtyři žákovská družstva, která ve svých kategoriích bojovala o místa v popředí tabulky.

To je výsledek dobré trenérské práce a velmi dobrých podmínek, které všichni hráči a hráčky v současné době mají. Vždyť o kryté sportovní hale, kvalitním venkovním hřišti a sociálním zařízení snila nejedna generace velkomeziříčských sportovců. Během soutěžní přestávky sezóny 1997 - 1998 byl ve sportovní hale zhotoven kvalitní litý umělohmotný povrch.

Mladší žáci obsadili celkově šesté místo z deseti účastníků. V kádru družstva se pod vedením trenérů L. Veleby a K. Filipa během soutěžního ročníku vystřídal 22 hráčů. Nejlepší střelec byl Jan Trčka (94 branek). Družstvo starších žáků se umístilo na druhé příčce, když v jarní části prohrálo pouze na hřišti Sokolnic. Trenérem družstva byl M. Buchta. V soubojích o body se vystřídal 15 hráčů. Tým se opíral o výkony jednoho z největších talentů velkomeziříčské házené za poslední roky Ladislava Šidla, který vstřelil 143 branek. V současné době je studentem Českého vysokého učení technického v Praze, když předtím vystudoval ostravského sportovní gymnázium, hrál celostátní 1. ligu starších dorostenců za SKH Ostrava.

Mladší žákyně „A“ si zajistily již zmíněný postup na Přebor ČR a tým „B“ obsadil čtvrtou příčku. Celkem se vystřídal 32 hráček. Trenéry byli ing. V. Závaška, R. Dupalová, D. Stoklasa. Z důvodu nedostatku trenérů byl oddíl nucen zrušit kategorii starších žákyň. Družstvo starších dorostenců hrálo v této sezóně divizi. V celé soutěži se pod vedením trenérů Vaverky a ing. Dupala vystřídal 12 hráčů. Mladší dorostenky v nejvyšší mládežnické soutěži obsadily osmou příčku. Kádr

týmu tvořilo 16 hráček. Nejlepší střelkyní byla Šidlová Jitka (87 branek). Trenérem byl ing. Komárek O.

Družstvu mužů se ani po třech letech nepodařilo postoupit z divize, kde se umístili na druhém místě. Zde se pod vedením trenéra St. Rause vystřídal 18 hráčů. Ženy se ve 2. lize umístily na pátém místě. Tento kádr měl 12 hráček. Trenérem byl ing. Tvarůžek S.

Mladší žákyně „A“ v **soutěžním ročníku 1998 – 1999** obsadily ve Sdruženém oblastním přeboru druhou příčku. Vzrůstající výkonnost hráček potvrdilo 3. místo v soutěži družstev základních škol - „Novinářský kalamář“ a třetí příčka minižáček na „Přeboru České obce sokolské“. Práci s více jak třemi desítkami dívek se věnovali trenéři: ing. Záviška, Vodák a J.Skryja. Mladší žáci bojovali o soutěžní body v krajské divizi, kde obsadili sedmé místo. Dobrou hráčskou kvalitu potvrdili někteří chlapci, jež si vybojovali účast v národním finále družstev základních škol „Novinářský kalamář“.

Tým minižáků vybojoval na „Přeboru české obce sokolské“ čtvrté místo. Trenéry chlapeckých družstev byli Vaverka, Stoklasa, Veleba, Krejčí. Starší žáci obsadili v divizi pod vedením M. Buchty druhou příčku. Starším žákyním Základní školy Oslavická Velké Meziříčí se podařilo dosáhnout vynikajícího výsledku v národním finále „Novinářský kalamář“, které se hrálo v Karviné. Děvčata zde vybojovala třetí místo. V konkurenci šesti týmů, zastupujících jednotlivé oblasti České republiky potvrdily svými výkony, že mládežnická velkomeziříčská házená se řadí mezi nejlepší. Velkého úspěchu se dočkali muži, kteří si po pěti letech opět vybojovali postup do 3. ligy. Trenérem úspěšného družstva byl St. Raus. Družstvo žen hrající druhou ligu dosáhlo historicky nejlepšího umístění, když skončilo na druhém místě. Především z ekonomických důvodů odmítlo nabídku na postup do 1. ligy. Tak tomu bylo i u vítězného týmu Bohunic.

I v **soutěžním ročníku 1999 - 2000** se dařilo žakovským družstvům. Žákyně ZŠ Oslavická v prosinci 1999 vybojovaly v republikovém finále, konaného v Karviné - „Novinářský kalamář“ základních škol třetí místo. V červnu 2000 proběhl „Přebor České obce sokolské“ v Praze - Kobyliších. Naše dva týmy chlapců minižactva předvedly kvalitní výkony. Po zásluze chlapci obsadili první a třetí příčku. Medaile za výborná umístění pak byly odměnou jak pro trenéry Vaverku a Stoklasu, tak i pro samotné hráče za jejich více než roční tréninkové úsilí. Nejlepším brankářem turnaje byl vyhlášen Jakub Bezděk a nejlepším střelcem Milan Kafka, oba z Velkého Meziříčí (příloha 7, fotografie č.5). „Přebor České republiky“ mladších žákyň se konal v Uherském Hradišti. Právo účasti si vybojovalo osm týmů - vítězů oblastních soutěží, mezi nimi nechyběl ani celek Sokola Velké Meziříčí. Ze zisku titulu se nakonec radovaly domácí hráčky. Na náš celek zbyla osmá příčka. Starší žákyně se zúčastnily „Přeboru ČR“ v Mostě. Jako vítěz oblastního přeboru si spolu se šesti dalšími týmy oblastí změřilo svoje síly a házenkářské dovednosti. V celkovém pořadí našemu týmu patřila šestá příčka. Starším dorostencům se podařilo vybojovat první místo v krajské divizi a tím si zajistili postup do 2. ligy. Družstvu žen startujícím v jihomoravské skupině 2. ligy patřila v celkovém zúčtování druhá příčka za vítězným celkem Bohunic. Zatímco kádr brněnského celku se opíral především o hostující hráčky extraligové Zory Olomouc, náš celek byl tvořen pouze vlastními hráčkami. Trenéru Tvarůžkovi se podařilo vytvořit dobrý kolektiv dvanácti hráček, v jehož řadách se nejlépe střelecky vedlo Nedopilové R. (122 branek) a Šidlové J. (85 branek). Od následujícího ročníku byly spojeny obě skupiny (jihomoravská a severomoravská) a soutěž probíhala v rámci jedné moravské 2. ligy. Družstvo mužů, nováček 3. ligy, s bilancí čtyř vítězství, tří remíz a patnácti porážek obsadilo celkovou

jedenáctou příčku z dvanácti. V kádru trenéra Rause se vystřídalo 17 hráčů, z nichž si nejlépe střelecky vedli Raus D. (126 branek) a Veleba Š.(74 branek). Mladší dorostenky patřily v tomto ročníku k věkově nejmladším. V konečném pořadí na ně zbyla desátá příčka. Nejlepší střelkyní družstva a druhou nejlepší střelkyní v soutěži byla Hrůzová J., která nastřílela 184 branek.

V červnu se družstvo minižactva zúčastnilo „Přeborů České obce sokolské“ v Praze - Kobyliších. Děvčata TJ Sokol Velké Meziříčí se umístila na 10. místě z dvanácti. Národního finále „Novinářský kalamář“ v Praze - Kobyliších se zúčastnilo družstvo žákyň šestých a sedmých tříd Základní školy Oslavická Velké Meziříčí. V konkurenci devíti družstev se umístilo na sedmém místě.

V soutěžním ročníku 2000 - 2001 se mladší dorostenky v 1. lize Moravy umístily na sedmém, předposledním místě. Ženám patřila druhá příčka v druhé lize. Starší dorostenci v 2. lize Moravy obsadili sedmé místo z deseti. Muži, hrající třetí ligu jižní Moravy, obsadili historicky nejlepší-čtvrté místo.

Na výběrové celorepublikové akci „Olympijské naděje“ v Písku pro děvčata ročníku 1987 byla Aneta Zezulová vybrána do širšího kádru reprezentace kadetek ČR, družstvo Moravy-jih vedené trenéry V.Záviškou a P.Kácalem obsadilo v konkurenci osmi krajských výběrů pátou příčku. Ondřej Filip na výběrové akci pro chlapce ročníku 1986 v Karviné patřil k pilířům družstva hájící barvy Jižní Moravy. Jarmila Hrůzová-druhá nejlepší střelkyně celého ročníku dorostenecké ligy byla povolána na letní soustředění juniorské reprezentace České republiky. Ladislav Šidlo, studující ostravské sportovní gymnázium pravidelně nastupuje v prvoligovém kádru staršího dorostu SKH Ostrava.

V lednu roku 2001 proběhlo ve sportovní hale TJ Sokol Velké Meziříčí první kolo „Českého poháru“ žen. Nejlépe si v tomto základním kole vedl domácí celek, který si tak zajistil účast v dalších bojích. V druhém kole „Českého poháru“ se tým velkomeziříčských žen utkal s druhým týmem nejvyšší extraligové soutěže Novostou Zlín. Zlínský tým s řadou špičkových hráček tvořící naši juniorskou i seniorskou reprezentaci přivítaly velkomeziříčské ženy na domácí půdě 7. února 2001. Domácí hráčky vstoupily do zápasu s mírným respektem, což hostující hráčky trestaly přesnou střelbou spojek. Nebojácně hrající Šidlová srovnala stav utkání a domácí celek si vytvořil řadu brankových příležitostí. Po prvním poločase byl výsledek 10:13. Bohužel v druhém poločase už domácí hráčky na zlínský celek nestačily. Přestože naše ženy podaly vynikající výkon, za který byly odměněny bouřlivým potleskem příznivců, prohrály s extraligovým týmem Zlína 18:31.

Za Velké Meziříčí hrály: Buchtová, Šidlová, Dupalová, Hrůzová, Chlubnová, Závišková, Krejzlová, Plachetská a Vítečková. Trenér: ing. Tvarůžek
Sestava Zlína: Záhorová, Dudešková, Vašková, Budayová, Kysučanová, Oškerová, Kovaříková, Nevařilová, Pažourková, Balejová Bělovská, Karoláková.
Trenér: Štefan Boršický, asistent Richard Jeche.

Na mezinárodním turnaji ITS Cup Uherské Hradiště převzala ocenění pro nejlepší střelkyni kategorie mladších žákyň Kateřina Mejzlíková, družstvo skončilo na 13.místě.

Soutěžní ročník 2001-2002

Mladší a starší žákyně hrály Východočeskou divizi z důvodů početně slabého počtu dívčích týmů v Jihomoravské oblasti. Mladší žáci obsadili druhou příčku, při stejném bodovém počtu na Přebor ČR postoupil tým Nového Veselí v neprospěch svěřenců trenéra V.Vaverky hovořilo pasivní skóre ze vzájemných střetnutí těchto rivalů.

Muži, hrající III.ligu se v zimní přípravné části probjovali do finálového turnaje oblastního poháru, kde nejprve porazili druholigové Ivančice, poté podlehli

druholigovému celku Sokolnic a zajistili si účast v prvním kole Českého poháru. Mladší dorostenky obsadily celkově 8.místo pod vedením trenéra ing. O.Komárka. Druholigové ženy obsadily 3.místo, nejlepší střelkyně J.Hrůzová, muži vedení trenérem S.Raus obsadili celkově 5.místo, nejlepší střelec týmu-D.Raus. Ladislav Šidlo, studující sportovní gymnázium v Ostravě je stěžejní postavou prvoligových starších dorostenců SKH Ostrava a obětavě nastupuje i v řadách velkomeziříčských druholigových starších dorostenců, kteří končí na celkovém 8.místě. Mezera při výchově mládeže, však měl za následek, že pro nízký počet hráčů této věkové kategorie byla od podzimu přihlášena Divize mladšího dorostu.

Soutěžní ročník 2002 – 2003

Dochází k rozšíření počtu týmů I.ligy mladších dorostenek na 12. Družstvo vede dvojice trenérů ing.O. Komárek a M.Svoboda. Před začátkem soutěží přestupují do Sportovních center mládeže nadějně odchovankyně-Slávie Praha Radka Vidláková, Zora Olomouc Jana Kňourková. Obě hráčky jsou během zimních reprezentačních testů a na základě výkonnosti zařazeny do širšího kádru dorostenecké reprezentace České republiky.

Muži na závěr letní přípravy se úspěšně účastní mezinárodního turnaje v Hradci Králové (6.místo). V základní skupině poráží úřadujícího Mistra Slovenské republiky MŠK Považskou Bystricu vedenou legendou české trenérské školy-Rudolfem Havlíkem. V dalších utkáních nad námi vítězí rakouský Telekom Austria, UHC Stockerau-účastník Ligy mistrů a německý celek II.bundesligy Concordia Delitzsch. V souboji o celkové 5.místo po velkém boji prohráváme s ambiciózním prvoligovým týmem Knauf Louny.

Mladší a starší žákyně obsadily na Přeboru České obce sokolské v Písku 4.místo a 7.místo.

Děvčata ročníku 1989 na celostátních výběrech „Olympijské naděje“, hájící barvy Jižní Moravy, zvítězila v Otrokovicích. Brankářka Petra Tesařová, hráčky Lucie Kubišová a Jana Kazdová společně s děvčaty Tatranu Bohunice a ITS Uherské Hradiště pod vedením trenérů V.Závišky a L.Hanáka z Uh.Hradiště, slavila společný a zasloužený úspěch.

Mladší žákyně na mezinárodním turnaji ITS Cup Kunovice v konkurenci dvaceti týmů obsadily výborné 4.místo. Třetiligový tým mužů, vedený dvojicí trenérů S.Raus, ing.J.Mynář, skončili na osmém místě. Ženám, usilujícím o postup do celostátní I.ligy, nevyšel závěr soutěže, obsadily druhé nepostupové místo za Priorem Olomouc. Mladší dorostenci vedení trenérskou dvojicí M.Buchta a L.Veleba postoupili do I.ligy mladšího dorostu po celkovém 2.místě v Krajské divizi za SK Kuřim, ta však nevyužila postupovou možnost.

Po podzimu soutěžního ročníku 2003 – 2004

Starší žáci pod taktovkou trenéra Vlastimila Vaverky v rámci letní přípravy úspěšně absolvovali přípravné turnaje Handball Help Havlíčkův Brod a Mezinárodní festival mládeže Bratislava. Náročná příprava a dobré výsledky družstvo vynesly po podzimní části na třetí příčku divize, čímž se tým kvalifikoval do nově vytvořené soutěže řízené Českým svazem házené-Zimní liga. V rámci této nadstavby proběhlo první kolo v Lovosicích. Po porážkách od Lovosic, Zlína, Zubří, Náchoda a po vítězství nad Spartou Praha tým z dalších vyřazovacích bojů vypadl.

V závěru roku díky organizačním schopnostem pana Ladislava Veleby proběhl Přebor České obce sokolské mladších žáků ve Velkém Meziříčí. Za účasti pěti týmů, zvítězil Sokol Vršovice.

Mladší dorostenci po podzimní části I.ligy jsou prozatím bez bodového zisku.

Mladší dorostenky v novém soutěžním ročníku byl nucen převzít po odchodu dlouholetého úspěšného trenéra ing.Oldřicha Komárka dosavadní trenér žákyň

ing. Vincenc Závíška a s družstvem je po podzimní části na posledním dvanáctém místě. Družstvo mužů je po podzimní části na pátém místě, přičemž z časových důvodů odešel z trenérského postu Stanislav Raus.

Družstvo žen vede prozatímní tabulku II.ligy, s cílem postoupit do vyšší celostátní soutěže.

Oddíl házené úzce spolupracuje se Základní školou Oslavická Velké Meziříčí. Na této škole jsou od roku 1998 pořádány výběry žáků z pátých tříd do tříd s rozšířenou výukou tělesné výchovy se zaměřením na házenou, fotbal a atletiku. Dobrá spolupráce probíhá i s Domem dětí a mládeže Velké Meziříčí. V rámci této spolupráce jsou v soutěžní přestávce pořádány jednotlivá kola turnaje „Městské ligy žactva“. Na Domě dětí a mládeže byl zřízen i zájmový útvar „Miniházená“ pro děti z MŠ a 1. - 5. tříd základních škol, ve kterém jsou nejmladší děti připravovány na přestup do oddílu házené.

Z toho je patrné, že oddíl má svou vlastní hráčskou základnu. Jako v současné době jediné sportovní odvětví ve Velkém Meziříčí odehrál za dobu své existence vždy všechna svoje utkání s vlastními odchovanci !!! Navíc pro dívčí a ženské složky je to jediná organizovaná sportovní činnost v širokém okolí.

Vynikající tréninkové a herní podmínky, které poskytuje vlastní sportovní hala propojená nadchodem se sociálním zázemím a posilovnou, splňuje nároky nejen na pořádání nejvyšších republikových soutěží ...

V současné době, se však oddíl házené vážně potýká se zabezpečením trenérských a hlavně organizačních postů, postrádá jednotné vedení a koncepčnost práce.

Životopis významných představitelů velkomeziříčské házené

Eduard Klupal

Nejvýznamnějším představitelem velkomeziříčské házené je Eduard Klupal.

Narodil se 31. 12. 1908 v rodině lékaře, jako čtvrtý, nejmladší chlapec. Protože jeho tři bratři už byli na studiích, přál si jeho otec, aby si co nejdříve sám vydělával. Poslal ho tedy na studie na Učitelství na Poříčí v Brně.

Jeho učitel tělesné výchovy ho zavedl na Moravskou Slávii, kde pod vedením trenéra pana Vykoupila trénoval 4,5 roku. Reprezentoval Moravskou Slávii v atletických disciplínách. Běhal krátké tratě a skákal do dálky. Kromě sportu byly jeho zálibami i hra na klavír a zpěv. Bohužel, nebo spíše bohudík, vždy zvítězil sport. Po studiích v roce 1928 nastoupil na své první místo učitele v Ořechově.

Pro svoji rebelantskou povahu byl neustále překládán z místa na místo. Jeho druhým působištěm byla škola ve Velké Bíteši. V době „heydrichiády“ učil v měřínské škole. Později byl přeložen do Velkého Meziříčí, odtud do Lhotek kam se přestěhoval s manželkou, synem a dcerou. V roce 1945 učil v Mostišticích. Po válce se opět vrátil do Velkého Meziříčí, kde učil až do roku 1968. Společně s manželkou pak vychoval dvě dcery a dva syny.

Po roce 1968 už jako důchodce vyučoval na Základní škole ve Velkém Meziříčí. Téměř celý svůj život se věnoval házené. V letech 1931 - 1932 začal sám aktivně

hrát národní házenou za SK Velké Meziříčí. V roce 1934 se stal trenérem velkomeziříčských žen a trénování se věnoval až do roku 1978, kdy mu bylo obdivuhodných 70 let. Měl velký podíl na vybudování hřiště v Rudolfově parku. Celý svůj život zasvětil práci s dětmi a mládeží. Za svoji práci byl odměněn řadou veřejných uznání. Mezi jinými to byla i medaile Dr. Miroslava Tyrše. Zemřel 3. června 2004 ve věku nedožitých 96 let. Čest jeho památce.